

252

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΝΕΟΛΟΓΟΥ»

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΜΠΟΥΡΖΟΥΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΔΩΔΕΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

ΕΔΙΔΑΧΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΛΑΙΡ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΝΕΟΛΟΓΟΥ»,

1920

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΥΠΟ ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΜΠΟΥΡΖΟΥΑ

Ο ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ

Καταδικασμένος εις εξορίαν διότι προσεπάθησε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ τυράννου, ὁ νεαρὸς Λοῦξ Στέλιος ντὲ Βίλλαρες ἔζησε βίον ἐν τῇ ξένῃ μεστὸν θλίψεων.

Ἔτος διῆλθε. Εἰσελθὼν κρυφίως εἰς τὴν χώραν του, ὁ προγεγραμμένος παρὸ σιάζεται πρὸ τοῦ γέροντος Πρίγκηπος ντὲ Βίλλαρες, πατρός του, ὅστις τὸν ὑποδέχεται ψυχρότατα. Μέγα χάσμα χωρίζει τοὺς δύο ἄνδρας.

Ὁ πρίγκηψ δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν υἱὸν του τὸ δυσᾶρμοστον του συνοικέσιον. Ὁ Στέλιος κρυφίως ἐνυμφεύθη τὴν κόρην πτωχοῦ τῶν προαστείων ἱατροῦ ὀνόματι Λοῦτζερ, ὅστις ἦτο ὁ ἀρχηγὸς μεγάλης πολιτικῆς συνωμοσίας, καὶ κατορθώσας διὰ τὸν ἅγιον αὐτὸν τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως σκοπὸν νὰ μύσῃ τὸν Στέλιον.

Καὶ οἱ δύο συλληφθέντες καταδικάσθησαν εἰς εξορίαν. Ὁ ἱατρὸς Λοῦτζερ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν Δοῦκα Στέλιον μίαν ἐξαιρετικὴν ἀποστολήν, προτείνων αὐτῷ νὰ συνδέσῃ τὰ διάφορα πολιτικὰ τμήματα, νὰ ἀναπτέρωσῃ τὸ αἶσθημα καὶ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὰ μέλη τῆς Συνωμοσίας κα' τέλος νὰ κατορθώσῃ νὰ θριαμβεύσῃ ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον τόσοι πατριῶται ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των ἐν σιγῇ.

Ἀπὸ τῆς νεκρικῆς του κλίνης ὁ ἱατρὸς Λοῦτζερ ὑποδεικνύει ὡς ὑπᾶτον ἀρχηγὸν τῆς Συνωμοσίας τὸς γαμβρὸν του.

Καὶ ἐν ἄλλῃ καθήκον προσφιλέστερον ἐπιτάσσει εἰς τὸν Στέλιον ντὲ Βίλλαρες νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ νέου εἰς τὴν χώραν τῶν προγόνων του : ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐπανίδῃ τὴν

νεαράν του σύζυγον ἀπὸ τῆς ὁποίας τόσον ἀποτόμως ἀπεχωρίσθη καὶ ἥτις ζῆ κρυμμένη εἰς πενιχρὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον, ὑπο τὴν προστασίαν τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου τοῦ Δουκὸς τοῦ δασοφύλακος Μαθιῶ.

Ὁ Στέλιος ἀποχαιρῆστας τὸνπατέρα του Πρίγκηπα ντὲ Βίλλαρες, σπεύδει εἰς τὸν δασοφύλακα Μαθιὸν καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς λαμβάνη τὴν ὑπερτάτην εὐχαρίστησιν ἢ ἀσπίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λατρευτὴν του σύζυγον τὴν ὁποίαν ἀπὸ μικρῶν μηνῶν δὲν ἔβλεπε. Ζαλισμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν ἡ Ἐδ'θ κλαίει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐνα ὄραϊο παιδάκι ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν του πατρός. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀριθμῆται ἤδη ὀκτὼ μῆνας καὶ φέρει τὸ ἐρυθρόχρουν ἐκείνο στίγμα ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύονται ὅλοι οἱ τῆς οἰκογενείας τῶν Βίλλαρες.

Ὁ Στέλιος, ἀκτιτοβολεὶ ἐκ χαρᾶς, καλύπτει αὐτὸν μὲ θωπέας τρυφερᾶς.

Μανθάνει ἀπὸ τὴν Ἐδ'θ ὅτι ἡ παρουσία του δὲν δύναται νὰ παραταθῇ. ἔχει κίνδυνον δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες τῷ εἶναι προσφιλεῖς. Ἀποφασίζει ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ συμπαράλβῃ καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἄλλ' ἡ χαρὰ τῶν συζύγων εἶναι μικρᾶς διαρκείας, ἡ σκληρὰ εἰρημαρμένη τοὺς ἐπιφυλάσσει φοβερὰς δοκιμασίας.

Εἰς τὸ σκότος ἕνας ἄνθρωπος παραμονεύει ἐμφοροῦμενος ἀπὸ τὰ ἀπαισιώτερα τῶν συμβίων. Ὁ Οὐγὸς ντὲ Μορενὸς ἐπισκεπτόμενος τὸν πρίγκηπα ἀνεγνώρισεν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς ἐν τῷ πάρκῳ τὴν σκιάν τοῦ ἐξαδέλφου του Στέλιου τοῦ προγεγραμμένου.

Ὁ Οὐγὸς, κατεστραμμένος ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγιον, ζῶν ἐν κραυγῇ κα' ἀσωτεία, ἀπεχθάνεται μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας του τὸν νεαρὸν Δοῦκα. Σπεύδει λοιπὸν ν' ἀ-

νακίωση τὴν συνάντησίν του τὴν ἀπροσδόκητον εἰς τὴν βάρωνν Σίλβιαν ντὲ Γκολμόρε, τυχοδιώκτριαν φημιζομένην τόσον διὰ τὴν ὀραϊότητα ὅσον καὶ διὰ τὰ κακὰ αὐτῆς ἔνστικτα.

Καὶ ἡ βαρὼν Σίλβια τρέφει μέγα διὰ τὸν Στέλιον μῖσος διότι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐρωμένη του καὶ ὁ δοῦξ τὴν ἐγκατέλειπε διὰ νὰ νυμφευθῆ τὴν Ἐδιθ Λούτζερ.

Τὰ δύο ταῦτα πλάσματα μετὰ ἀπὸ τὰ ποταπότερα τῶν αἰσθημάτων ἐνώονον τὰς προσπαθείας τῶν διὰ νὰ καταστρέψουν τὴν εὐτυχίαν, τὴν περιουσίαν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν τοῦ Στέλιου.

Ἡ βαρὼν καπορθώνει νὰ σαγηνεύσῃ καθ' ὀλοκλήριαν τὸν ἀσθενῆ χαρακτήρα τοῦ Μορενὸς τόσον ὥστε καθιστᾷ αὐτὸν τὸ ἴργανον τῆς ἐκδικησῶς τῆς. Τοῦ ὑποδεικνύει ὅτι δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὸν Στέλιον καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος αἰφνιδίως ἤθελεν ἐξαφανισθῆ καὶ τοῦ δίδει πᾶσχοιν ὅτι θέλει παραδοθῆ εἰς αὐτὸν καθ' ἣν περιπτώσιν τὰ σχέδιά των ἐπετύχχανον.

Σκλάβος τοῦ πάθους του ὁ Οὐτός ὀκλιεταὶ τῇ ὀραίᾳ σαγηνευτρία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ. Τίθειται ἀμέσως ἐπὶ τῷ ἔργῳ. Καπορθώνει διὰ δόλου ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος ἐνθα οἱ συνομῶται συνεδριάζουν καὶ τὴν ὄραν τῆς προσεχοῦς τῶν συναθροίσεως ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Οὐρφερ.

Ἀπεροσημέτος εἰς τὴν ἐπανακτηθεῖσαν εὐτυχίαν του, ὁ Δοῦξ Στέλιος ντὲ Βύλλαρὲς ἀγνοεῖ καθ' ὀλοκλήριαν τὰ σατανικά μηχανορραφήματα ἐκείνων οἵτινες ὤωμισαν τὴν ἀπώλειάν του.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ

Ὁ κόρης τοῦ Μορενὸς βλέπει ὅτι αἱ ἐνέργειαι του στέφονται ὑπὸ ἐπιτυχίας. Οὐχὶ μόνον ἀνεκάλυψε τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς προσεχοῦς συναθροίσεως τῶν συνομητῶν ἀλλὰ γνωρίζει καὶ τὸν μυστικὸν γάμον τοῦ ἑξαδέλφου του καὶ τὴν γέννησιν τοῦ διαδόχου τῶν Βύλλαρὲς.

Ἀπόφασιν ἔχοντες ν' ἀνακόψωσι τὸν δρόμον τοῦ Στέλιου καὶ τῆς γυναίκας του, ὁ Μορενὸς καὶ ἡ Σίλβια δὲν δύναται μ' ὅλα ταῦτα νὰ ρυπάνωσι τὰς χεῖρας των μ' αἷμα

ἀθώου. Ἀπεφασίσθη ὅθεν ὅπως τὸ παιδίον ἅμα ὡς κλαπῆ παραδοθῆ εἰν ἀνθρώπους ἐμπίστους, ἀνθρώπους, οἵτινες ν' ἀναθρέψωσιν αὐτὸ χωρὶς νὰ τῷ φανερώσωσι τὴν καταγωγὴν του.

Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ φεουδαλικῆς πύργου τοῦ Οὐρφερ, ὁ Στέλιος συνήθροισεν τοὺς νομώτας. Ἐἰδοποιηθεὶς τὰ τῆς συναθροίσεως ὁ ἐπαρχος εἰσελαύνει μὲ τὰ στρατεύματά του καὶ συλλαμβάνει μετὰ μακρὰν συμπλοκὴν τοὺς περισσότερους. Βαρῆος τραυματισθεὶς, ὁ Στέλιος κατορθώνει μετὰ πολλῶν κόπων νὰ δραπετεύσῃ, Φθάνει εἰς ἐλευθέρην κατάστασιν παρὰ τῷ Μαθιῷ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μορενὸς ζητεῖ ν' ἀρπάξῃ τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του. Μία σφαῖρα οἰπτει χαμαὶ τὸν Μορενόν... οἱ συνομοχοὶ τοῦ φεύγουν! Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς Στέλιος γίνεται θύμα τοῦ μίσους τοῦ ἀθλίου τουτου καὶ ἐξασθενῶν ἐκ τῶν τραυμάτων του ἀποθνήσκει παραγγέλων τῇ Ἐδιθ ἕνα κρύψῃ τὸν υἱόν του καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ δασοφύλαξ Μαθιὸς παραλαμβάνει τὴν Ἐδιθ καὶ τὸ τέκνον τῆς καὶ οἱ τρεῖς ἐπιβιβάζονται ἀποστολοῦν ἐτοιμοὺς πρὸς ἃ ἀχώρησιν. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ τύχη καταδιώκει πάλιν τὴν ἀτυχῆ μητέρα. Κατὰ τὸν πλουν τὸ σκάφος ναυαγεῖ καὶ ὁ ἀτυχὴς γυνὴ ἡμιθανὴς μετὰ τοῦ τέκνου τῆς σώζεται ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἀκτῶν τοῦ Μαρόκου.

Μερικοὶ ναῦται τοὺς συνοδεύουν. Μάτην οἱ ναυαγοὶ ἐλπίζουν βοήθειάν τινα... Οὔτε ἐν πλοῖον εἰς τὸν ὄριζοντα, τὰ τροφίμα σπανάσκουν... Εἰς ἕξ αὐτῶν ἀποθνήσκει ἐκ τῶν στερησῶν καὶ τῆς πείνης... Ἐπὶ τῆς ἐρήμου αὐτῆς τῆς φλεγόμενης ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐνώπιον μιάς ἀπεράντου θαλασσίας ἐκτάσεως, οὐδεμία παρηγορία ὑφίσταται διὰ τοὺς ἀτυχεῖς τῆς Ἐδιθ συντρόφους.

Τὴν νύκτα, οἱ ναῦται κρυφίως ἐγκαταλείπουν τὴν Ἐδιθ καὶ κλέπτουν καὶ τὰ ἐλάτιστα τροφίμα, ἅτινα ἀπετέλουν διὰ τὴν ἀτυχῆ τοῦ Στέλιου σύζυγον τὴν μόνην τῆς συνήρσιν. Ὁ Μαθιὸς προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπάνθρωπον ταύτην πράξιν ἀλλ' οἱ ναῦται ἀπλητισμένοι ἀπὸ τὴν τραγικὴν αὐτὴν κατάστασιν δὲν τὸν ἀκούουν καὶ φεύγουν βλασημονητες καὶ ἀπειλοῦντες αὐτόν.

Ὁ Μαθιὸς προσπαθεῖ μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἐδιθ εἰς μέρος πλέον φιλόξενον. Πρὶν ἢ ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐξυπνήσῃ, ἀναχωρεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν τροφῆς τινος. Ἄλλὰ μάταιος ὁ κόπος τίποτε δὲν φαίνεται εἰς τὸν ὄριζοντα. Ὑπὸ τὸν ἀνοικτήμονα ἢ λιὸν ὁ Μαθιὸς προχωρεῖ... προχωρεῖ... ἀλλὰ καὶ ὁ ὄριζον ὑποχωρεῖ.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξαντληθεὶς τελείως καταπίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνῷ μακρὰν ἐμφανίζονται ἰσπεῖς. Ὁ Μαθιὸς τοὺς ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐντεινῶν ὄλας του τὰς δυνάμεις διὰ σσημάτων μεστῶν ἀπλητισίας τοὺς καλεῖ τρέχων πρὸς αὐτούς. Οἱ ἰσπεῖς εἶναι ἀραβες μετὰ τῶν αὐτῶν διακρίνεται ὡς ἀρχηγὸς εἰς Τουαρέγκ.

Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Ἐδιθ ἐξυπνᾷ ἐν μέσῳ τῆς ἀπομονώσεώς τῆς, αἰσθάνεται ὅτι ἡ τελευταία τῆς στιγμῆ δὲν θὰ βραδύνη, ὅταν δ' οἱ ἰσπεῖς, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μαθιῶ καταφθάνουσιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔκειτο, ὁ δασοφύλαξ δὲν εὐρίσκει εἰ μὴ μόνον τὸ παιδίον βήματά τινα ἀπὸ τοῦ πτώματος τῆς ἀτυχῶς τοῦ μητροῦς...

— Ἄγνωστον παιδίον, λέγει εἰς ἕκ τῶν Τουαρέγκ, θὰ σὲ ὀνομάζωμεν «Υἱὸν τῆς Νυκτός».

Καὶ λαμβάνων τὸ ἀθῶον μικρὸν πλάσμα εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν.

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Παρῆλθον εἰκοσι τέσσαρα ἔτη... Γενόμενος πρίγκηψ ντὲ Βύλλαρὲς ὁ Μορενὸς κληρονομῆ τὴν κολοσιαιάν περιουσίαν ἣν ἐπόθησε. Μετὰ τὴν χρεσίαν του ἐπεδόθη μετὰ μεγάλης πλεονεξίας εἰς κερδοσκοπικὰς ἐργασίας. Ὁ γυναικάδελφός του, Μᾶξ ντὲ Γκιλμόρε, διεύθυνει ὑπὸ τὴν ἄοκνον διεύθυνσίν του ἐν μεταλλείον οἰδηρον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος ἐν Μαρόκῳ. Ἐκεῖ εὐρίσκειται κυρίως ἡ πηγὴ τοῦ ἀπεράτου πλούτου ὃν θησαυρίζει.

Ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς βαρὼνης ντὲ Γκιλμόρε ὁ Μορενὸς ἀπέκτησε μίαν θυγατέρα ὀνόματι Εἰρήνην. Ἡ νεαρὰ κόρη περατώνει τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τι ἀριστοκρατικὸν Κολλέγιον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ.

Ἀποφασίσας νὰ ταξειεύσῃ ἐπὶ μακρὸν, ὁ

Μορενὸς σπεύδει ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπουσίαν του εἰς τὴν θυγατέρα του. Ἡ Εἰρήνη σχεδὸν δὲν συγκαταίεται ἀπὸ τὴν ἀναγγελίαν ταύτην τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, οὐχὶ μακρὰν τοῦ ὀνομαστοῦ ὡς ἀνωτέρω ἐρηθῆ μεταλλεῖον εὐρίσκειται ἐν εἶδος καλύβης χρηματεύουσα ὡς καπηλεῖο διὰ τοὺς ἐργάτας τῶν πέριξ. Ὁ ἰδιοκίητος αὐτοῦ Πέδρος Ἄλβαρεξ καὶ ἡ ἀνεψιά του Ἰωάννα Σμίθσον ἀποτελοῦν ἐν ζῆδῳ γλίαν ἐπικίνδυνον. Ἐκεῖνος, ἰσπανὸς τὴν καταγωγὴν μὲ ἀγρία ἐνοτικα, κατὰ τὸ ἥμισυ πανδοχεὺς κατὰ δὲ τὸ ἔτερον λαθρέμπορος, ἐκεῖνη, Ἰσπανίδα, ἔξανθῃ καὶ ἔλκυτικὴ ἔξημαλίζῃ διὰ τῶν δόλων τῆς τοῦς πελάτας, ἐπὶ τοῦ παρόντος προσπαθεῖ νὰ προσελκύσῃ τὸν ἀρχηγὸν συμμορίας ληστρικῆς ἣτις τρομοκρατεῖ τὴν χώραν.

Γηραιὸς ἐπαίτης ρακένδυτος καὶ εἰς ἐλευθέρην κατάστασιν προσέχεται ἡμέραν τιὰ εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Πέδρου. Τὸν ὑποδέχονται ὡς σπύλλον καὶ ὁ γηραιὸς μένει ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἀπασχολῆται τις δι' αὐτόν. Αἱ ἡμέραι διέεχονται. Ὁ Μορενὸς φθάνει εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἄτλαντος, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς διαχειριστὰς τῆς ἐταιρίας τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ σχηματίσῃ καὶ ὅφ' ἑνὸς δημοσιογράφου εἰς δνάνετέθη δημοσιεύσει αὐτῆς. Ὁ νεώτερος αὐτὸς τύπος τοῦ ρεπόρτερο δὲν εἶνε ἄλλος ἐμὴ ὁ γνωστός Τέδου, ὁ παλαιὸς ἡρωϊκὸς σύντροφος τῆς Προτέας.

Ἡ παρουσία τοῦ Μορενὸς καὶ τοῦ συντρόφου του ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῶν ληστῶν τοῦ Δικ τοῦ Ἐρυνθροῦ οἵτινες στρατοπεδεύουν οὐ μακρὰν καὶ συλλαμβάνουν τὸ σχέδιον νὰ αἰχμαλωτίσωσι τοὺς Ἐδρωπαίους.

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Μορενὸς καὶ ὁ Τέδου ἐξέδραμον μὲ τὸν αὐτοκίνητον αἴφνης περικυκλοῦντρι ὅφ' ὅλης τῆς συμμορίας καὶ ὀδηγοῦνται εἰς τὰς καταστροφώσεως.

Ἡ Τέδου ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας νὰ μελετήσῃ τὰ ἔθμά των!

Οἱ διάφοροι τύποι τὸν ἀρῶσιν καὶ τὸν διασκαδάζουν... Ἐνας γηραιὸς λεβαντίνος ὁστις ὑπηρετεῖ ὡς λατρός, ὡς θησαυροφύλαξ καὶ ὡς δικαστὴς εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκτὸς νόμου ἕνας Τουαρέγκ ὑπερηφάνου παρουσιαστικοῦ καὶ σφρίγγους ἀνδρικοῦ καὶ τέλος εἰς νέος μὲ

πρόσωπον εὐγενές τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἔχει σχέσηιν μετὰ τὴν Ἀραβικὴν φυλὴν, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὰ βαρβαρικά ἐνδύματα φαίνεται νὰ εἶναι Εὐρωπαϊκός κινεῖται ἐνδιαφέροντος τοῦ Τέδου... Πλησιάζει τὸν ἄγνωστον καὶ ἀκοῦσαι νὰ τὸν καλῶσιν «ὶὸν τῆς νυκτός». Ὁ Τέδου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τούτου ἐνδιαφέρεται ἔτι περισσύτερον νὰ μάθῃ τί τοῦτο σημαίνει.

Ἄμα ὡς τὰ λῦτρα ἐπιληρώθησαν ὁ Μορενός καὶ οἱ σύντροφοί του ἀφῆθησαν ἐλεύθεροι, ὁ κόμης ἀναχωρεῖ εἰς Εὐρώπην ἀνεὺ τοῦ Τέδου.

Ἐλευθερωμένος ἀπὸ τοὺς ὀραίους τῆς Ἰωάννας, τῆς ἀνεμίας τοῦ Πέδρου Ἀλβαρέξ, ὁ δημοσιογράφος δὲν ἐγκαταλείπει πλέον τὸ κατήλειον... Ὡς ἐκ περισσοῦ ἐνδιαφερόμενος νὰ μάθῃ τὴν μυστηριώδη ζωὴν τοῦ ληστοῦ τοῦ ἐπιγαλομένου «Υἱοῦ τῆς Νυκτός» γίνεται ὁ ἀχώριστος αὐτοῦ σύντροφος καὶ φίλος. Ὁ Δικὸς ὁ Ἐρυθρὸς παρατηρεῖ μὲ βέβαιον πλῆθος κακίας τὰς ἀφορμὰς τοῦ Τέδου περιποιήσεις πρὸς τὴν Ἰωάνναν...

Στήναι μίαν παγίδα ἀνεμίας σοβαρὰν εἰς τὸν δημοσιογράφον διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' οὗτος ἔξυπνος εἰς τὸ ἄκρον κατορθώνει μετὰ τινὰς περιπέτειας πλήρης ἐπεισοδίων νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς γαμηλοὺς τοῦ ληστοῦ ὄνυχας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΗΡΑΙΟΥ ΕΠΑΙΤΟΥ

Ὁ Δικὸς ὁ Ἐρυθρὸς ὤμωσε μῖσος ἀπονηδὸν ἐναντίον τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός εἰς τὸν ἀποδίδει τὴν ἀποτυχίαν του. Μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν συνενόχων του παρασύρει τὸν Στέλιον εἰς παγίδα ἐν τῷ κατήλειον τοῦ Πέδρου Ἀλβαρέξ. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὁ Δικὸς φονεύεται. Βαρῶς τραυματισθείς, ὁ υἱὸς τῆς Νυκτός, σώζεται χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ φίλου τοῦ Τέδου.

Ὁ δημοσιογράφος ἐμπιστεύεται τὸν πληρωθέντα φίλον του εἰς τὰς φροντίδας τοῦ γηραιοῦ ἐπαίτου ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συμπλοκῆς ἐκρούτατο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κατήλειου. Οὗτος περιποιεῖται τὸν ἀναίσθητον Στέλιον περικυκλωθὲς ἐνῶ ὁ Τέδου μεταβαίνει πρὸς ἐξέσεις βοήθειαι.

Μετὰ τὴν ἀποφυγὴν ὁ γέροντος τοποθετεῖ τὸν πληρωθέντα ἐπὶ τὴν κλίνην καὶ ἀ-

νεγείρει σιγὰ σιγὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Στέλιου. Τὸ αἷμα ἔρρευσε ἐπὶ τοῦ στήθους, φροβούμενον μίαν πληγὴν ἐπ' αὐτοῦ ἴσως σοβαρὰν ὁ ἐπαίτης ἀνοίγει τὸ ὑποκάμισον τοῦ πληρωθέντος. Σκύπτει. ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Στέλιου διακρίνεται περίεργον σημεῖον, ἕνα στίγμα ἐν εἶδει καρδίας, τὸ δὲ σημεῖον τοῦτο δὲν φαίνεται ἄγνωστον εἰς τὸν ἐπαίτην τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον, ἐκφράζει τὴν μεγαλειότητα τῶν ἐκλήξεων.

—Τὸ σημεῖον τῶν Βυλλῶν, ψιθυρίζει χαμηλοφώνως καὶ γονατίζει πρὸ τοῦ πληρωθέντος!

Τὰ δάκρυα ρέουσιν ἀκασιῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Μετὰ τὰς θερμοτέρας τῶν περιποιήσεων χαϊδεῖ τὰς ἀκίνητους χεῖρας τοῦ Στέλιου καὶ θανάττει, μετὰ συγκίνησιν καισέβας τὰ ἡλλοιωμένα χαρακτηριστικά ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισε.

Ὅταν ὁ Τέδου ἐπιστρέφει πλοῖον τοῦ Στέλιου εὐρίσκει αὐτὸν συνελθόντα. Ὁ ἐπαίτης τρέχει εἰς προπύλασιν τοῦ ῥεοτόμου: Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός, ἀναφωνεῖ, δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὶ ὁ κύριός μου, εἶμαι ὁ δασοφύλαξ Μαθιὸς καὶ ἔχεται ἐνώπιόν σας τὸν Δοῦκα Στέλιον ντὲ Βυλλῶν! καὶ ἐν μεγάλῃ ταραχῇ ὁ Μαθιὸς ἐξέρχεται εἰς τὸν Τέδου καὶ τοὺς συντρόφους του τὴν δολοφονίαν τοῦ Δουκῆ Στέλιου τὴν ἀπότομον φωνὴν ἀπὸ τὴν νουκίαν τοῦ θάσου ἐνθα ἡ Ἐδὶθ καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός τρέξαν τοὺς μεγαλειτέρους τῶν κινδύνων, εἶτα τὸ ναυάγιον καὶ τέλος τὴν τραγικὴν ἐγκαταλείψιν ἐπ' τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, τὸν οὐκιστὸν θάνατον τῆς ἐτιγχοῦς Ἐδὶθ καὶ τὴν ξαφάνισιν τοῦ τέκνου ὅπερ ἀνηρπάγη ὑφ' ἐνός τῶν Τουαράγκ.

Ἐν μέσῳ τῆς νεκρικῆς σιγῆς τότε ἐγείρεται εἰς Ἄραφ καὶ λέγει: Ἀλλὰ τὸ παιδίον αὐτὸ ἐγὼ τὸ παρέλαβα καὶ τὸ ἀνέθρεψα ἐν κρυπτῷ ἐν τῇ καλύβῃ μου ὡς ἴδιον μου τέκνον... Τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει ἐγὼ τοῦ τῷ ἔδοκα μάλιστα, ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός εἶναι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὅπερ παρέλαβον πλησίον τῆς θανούσης μητρὸς του. Ὅλην αὐτὴν τὴν διήγησιν ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός μετὰ εὐλογον ἀγωνίαν καὶ συγκίνησιν ἀκούει μετὰ προσοχῆς καὶ τέλος ὁ Στέλιος μετὰ τὴν σειράν του διηγείται τὴν ζωὴν του ἐν μέσῳ τῶν

ληστοῦ τοῦ Δικὸς τοῦ Ἐρυθροῦ... Ἀλλὰ ὁ Δικὸς ὁ Ἐρυθρὸς δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀναφανοῦν οἱ περίξ αὐτοῦ εὐρισκόμενοι... Καὶ οἱ σύντροφοί του Υἱοῦ τῆς Νυκτός μετὰ ὑψωμένας τὰς χεῖρας ὡς σημεῖον ὑποταγῆς καὶ πίστεως μετὰ μίαν ἐνθουσιώδη φωνὴν προκηρύσσουσιν αὐτὸν ἀρχηγόν, γνωρίζοντες τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν γενναϊότητα.

Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός δέχεται, ὡς φάσμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διέρχεται τὸ μαρτυρολόγιον τῆς μητρὸς του τῆς ἀτυχοῦς Ἐδὶθ.

Μία τρολλὴ ἐπιθυμία τὸν καταλαμβάνει: νὰ ἐκδικηθῇ. Νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, τὸν Δοῦκα ντὲ Βυλλῶν, ἀλοχῶς δολοφονηθέντα, νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Ἐδὶθ τὸ ἀθῶον θῆμα τὴν ἀτυχὴ μάγισσαν τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐβασανίσθη... Ὁ Στέλιος σφίγγει μετὰ λύσαν τὰς πληγὰς.

—Τὸ ὀρκίζομαι, λέγει μετὰ φωνὴν βραχνήν.

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ ΤΩΝ ΠΑΝΘῶΝ

Χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις αἰτινες τῷ ἐπεδαψυλεύθησαν ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός ἀναλαμβάνει ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας χάρις εἰς τὸν εὐρωστον ὀργανισμόν του θά εἶναι ἔτοιμος ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἰς τὰ μεταλλεῖα ὁ Μὰξ ντὲ Γκιλμὸρ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ θείου της Πέδρου Ἀλβαρέξ. Ἡ τυχοδιώκτρια ἠκούσθη τῶν ἀρηγήσεων τοῦ δασοφύλακος Μαθιὸς, γνωρίζει τὴν συγγένειαν ἧτις συνδέει τὸν μηχανικὸν μετὰ τοῦ κόμητος ντὲ Μορενός καὶ ἀποφασίζουσα νὰ πωλήσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον κατέχει, ἔρχεται παρὰ τῷ Μὰξ διὰ νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν της.

—Ὁ Στέλιος ντὲ Βυλλῶν εἶχε νὰ εἶναι υἱὸν, λέγει, τὸ παιδίον αὐτὸ ἔζη, καὶ μίαν ἡμέραν ὁ ἀρπὰξ θὰ εἶρη ἐνώπιόν του τὸν υἱὸν ἐκείνου τὸν ὁποῖον κατέστρεψε.

Ὁ Μὰξ ντὲ Γκιλμὸρ, ἀντὶλαμβάνεται τί εἶδος ἀπιστίας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διαπράξουν ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Ἀλβαρέξ καὶ τρέμων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Μορενός, δὲν διατάζει νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν σιωπὴν τῶν δύο τούτων πολυτίμων διὰ τοὺς σκοποὺς του παραγόντων.

Καὶ ἡ Ἰωάννα τῆς ὁποίας ἡ ἔχθρα πρὸς

τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός αὐξάνεται ἀπ' ἡς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ ἔραστής της Δικὸς ὁ Ἐρυθρὸς δέχεται ἐνθουσιώδως νὰ ἐκδικήσῃ τὸν ληστήν. Ὁ μηχανικός συμμαχούμενος τῶν δύο τούτων τεράτων καὶ τοῖς δίδει τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μεταχειρισθῶσιν ἅπασαν τὴν πονηρίαν των καὶ τὸ ταχύτερον νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἐκείνον τὸν ὁποῖον καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐγνώριξε καὶ τὴν ἐκδίκησιν ἐφοβεῖτο.

Ἄγνων τὸν κίνδυνον ὅστις, τὸν ἠπειλεῖ, ὁ κόμης τοῦ Μορενός ἐπιστρέφει ἐν Γυρώπη ἠρόχισε τὰς ὑποδοχὰς του... Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ μαρκασιῶν ντὲ Κουσύ, Φαβιανός, γόνος πλουσίας οἰκογενείας, δὲν μένει ἀπαθὴς διὰ τὴν Εἰρήνην. Ὁ Μορενός βλέπει τὸ μέλλον αὐτὸ συνοικέσιον μετὰ πολλὴν χαρὰν καὶ ὑποδέχεται εὐμενέστατα τὸν νεαρὸν εὐγενή.

Ὁ δημοσιογράφος ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἀφρικὴν διευθύνει τὰ πάντα, ὁ εὐθύμος ῥεπορτερ μετεβλήθη εἰς κάπηλον! Μίαν ἡμέραν ὁ Στέλιος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν κατασκήνωσιν... Ὁ υἱὸς τῆς Νυκτός μέλλει νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐνθα καθίκοι ἱερὸν τὸν καλεῖ. Θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνον τοῦ πατρὸς του ἀπ' οὗ τὸν φέρει εἰς τὴν ἀδιέξοδον. Ὁ Τέδου διαβλέπει περιπετείας μετὰ πολλὴν ἐνδιαφέρον, ἡ περιέργειά του τὸν ὠθεῖ καὶ προτείνει εἰς τὸν Στέλιον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Θέλει νὰ συμμερισθῇ τοὺς κινδύνους καὶ θέλει νὰ εἶνε δι' αὐτὸν ὁ πλέον ἀφοσιωμένος τῶν συνεργατῶν του. Γοητευθεὶς ἀπὸ τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν ἀποφασιστικὴν τοῦ γέου, ὁ Στέλιος δέχεται καὶ τείνει αὐτῷ ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἀγρυπνεῖ. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ναρκωτικὸν ἐπιθετικῶς χυθέν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ Τέδου τὸν κάμνει νὰ πέσῃ εἰς ὑπνὸν βαθύτατον... Ἡ Ἰωάννα θραμβεύει... Ὅταν ὁ Τέδου ἐξυπνᾷ ὁ υἱὸς τῆς Νυκτός καὶ οἱ σύντροφοί του εἶναι ἤδη μακρὰν. Ὁ Πέδρος Ἀλβαρέξ καὶ ἡ Ἰωάννα γνωρίζουσι τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ συνοδεία τοῦ Στέλιου θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ βάραθρον τῶν Πανθηρῶν. Ἐκεῖ οἱ ἄλλιοι ἔχουν στήσει τὴν παγίδα των.

Ἐχουν προνύσει τὰ, σανάδας τῆς γερύ-

ρας κατά τὸ ἥμισυ ἤτις διέρχεται ὑπεράνω φρικώδους βαράθρου καὶ ὅταν ὁ Στέλιος καὶ οἱ σύντροφοί του διέλθωσιν ἢ πτώσῃ των ἡ βεβαία θέλει ἀπαλλάξει τὸν Μᾶξ ντὲ Γκιμόρε καὶ τὸν Μορενὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιφύβους ἀντιπάλους των.

Ἄλλ' αἱ προβλέψεις τῶν ἀθλίων αὐτῶν δὲν ἐπιτυγχάνουσι... Ὁ Τέδου τρέχων ἀπὸ ρυτῆρος ἐπὶ τοῦ ἴππου του προσπαθεῖ νὰ προσφθάσῃ τὸν ἴον τῆς Νυκτὸς καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἀναβάτης καὶ ἴππος πληθαίνουν πρὸς τὸ βάραθρον τῶν Πανθήρων. Ὑπὸ τὸ βάρος των ἡ γέφυρα κρημνίζεται καὶ ὁ Τέδου μετὰ τοῦ ζώου του πίπτουν εἰς τὴν ἄβυσσον!

Προαισθανόμενος μίαν παγίδα ὁ Στέλιος καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον λάβῃ ἀλληλοδὸδὸν καὶ οὕτω ὁ υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἐπιβιβάζεται θαλαμηγοῦ τινος μελλούσης νὰ τὸν μεταφέρει εἰς Εὐρώπην.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ἐνῶ ὁ Στέλιος ντὲ Βιλλαρὲς ταξειδεύει πρὸς τὴν Εὐρώπην τρέφον τὸ αἰσθημα τῆς ἐκδικήσεως, ὁ νεαρὸς Φαβιανὸς ντὲ Κουσι ζῆται ἐπισήμως τὴν χεῖρα τῆς Εἰρήνης ντὲ Μορενός. Ἡ κόρη ἑπακούουσα εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς καὶ αἰσθανομένη ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπεριόριστον διὰ τὸν προοριζόμενον δι' αὐτὴν σύζυγον φίλιαν, δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ Φαβιανοῦ καὶ οἱ ἀρραβῶνες καθορίζονται. Ἡ τελετὴ δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς δεκαπενθήμερον.

Ἐν μέσῳ τῶν περιφήμων δασῶν τῆς κατοικίας τῶν Βιλλαρὲς ὑφονταν εἰσέτι τὰ εἰρημια τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ὁ Δουξ Στέλιος. Εἶναι ἐκεῖ τὸ θλιβερὸν προσκίνημα διὰ τὸν υἱὸν τοῦ θύματος εἶναι ἐκεῖ τὸ πρῶτον καθῆκον τὸ ὁποῖον ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς θέλει ἐπιτελέσῃ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν χώραν του. Τὰ εἰρημια μετὰ μελαγχολίας ἐν μέσῳ ἀγρίας φουφίας προσηνοῦν φοβερὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Στέλιον. Ὁ Μαθιὸς συνοδεύει τὸν νεαρόν του κύριον. Εἶναι ἐδῶ, ἐξηγεῖ εἰς τὸν Στέλιον, ἔνθα ὁ πατήρ σας ἀπέθανε, ἐδῶ ἔνθα ἡ μήτηρ σας οὕς ἐφερον εἰς τὸν κόσμον, ἐδῶ ἐπίσης ἐν μέσῳ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς πυρκαϊᾶς ἡ τίχη μ' ἐβοή

θησε καὶ κατάρθωσα νὰ σᾶς σώσω ὡς ἐκ θαύματος...

Ἀπὸ τὸ γηλόφον ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς παρατηρεῖ τὴν καταστραφεῖσαν προγονικὴν κατοικίαν, μὲ ὀφθαλμοὺς μεστὸς μίσους, σφίγγων ἀπὸ λύσαν τὰς πυχὰς στρέφει καιραταρεῖ καὶ τὴν ἡγεμονικὴν οὐλίαν ἔνθα ζῆ εὐτυχῆς καὶ ἡσυχῆς ὁ δολοφόνος τοῦ πατρὸς του.

Ἡ πενιχρὰ τοῦ δασοφύλακος καλύβη χρησιμεύει ὡς ἄσυλον διὰ τὸν Στέλιον. Χαμένη ἐν μέσῳ τῶν φυλλωμάτων καὶ τῆς πρασίνου βλαστήσεως θὰ φέρῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν τίτλον «τοῦ μυστηριώδους πύργου» καὶ θὰ χρησιμεύῃ ὡς ὀρητήριον διὰ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτὸς.

Ἡ ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων ἤλθεν, ἡ ἑορτὴ εὐρίσκειται εἰς τὸ ζενιθ'. Ἐν μέσῳ κόσμον ἀριστοκρατικῶ καὶ πολυπληθοῦς ὁ Μορενός φαίνεται ὁ εὐτυχέστερος τῶν πατέρων καὶ ὁ ἀμφομνότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῇ πολυτελεῖ αἰδοῦσιν του ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας κρέμονται πειρώριον καθρέπται, ὁ κόμης ποιεῖται τοὺς κεκλημένους του, αἴφνης μένει ὡς ἀπολιθωμένος, τὸ βλέμμα του, ἐμπνέει τὴν φρίκην... Τί ἄραγε νὰ εἶδῃ; Ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι καθρέπτου παρατηρεῖ ὄχρον τι πρόσωπον, φοβερὸν τὴν θέαν ὁμοιάζον πρὸς τὸν Δουκα ντὲ Βιλλαρὲς μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μετ' αὐτὰ ἐνδύματα.

Ὁ κόμης λιποθυμεῖ, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταραχῆς τρέχουν ὅπως παρῆξον αὐτῷ βοήθειαν ἀλλ' ἀδύνατον νὰ συνέλθῃ. Ἡ Εἰρήνη καταβάλλει πᾶσαν φροσπάθειαν τέλος μετὰ πολλοὺς κόπους ὁ Μορενός συνέρχεται ῥίπτων βλέμματα φρίκης πέραξ του. Ἡ ἑορτὴ λήγει πολὺ μελαγχολικῶς. Κακὸς οἰωνός, ψιδυρίζει ἡ Εἰρήνη, τὴν ὁποίαν ὁ μνηστήρ της προσπαθεῖ νὰ καθηγορήσῃ... Μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀπέραντον κατοικίαν βασιλεύει ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἐρημία.

Ὅταν ὁ Μορενός συνῆλθεν ἀπὸ τοὺς φόβους του, προσπαθεῖ ματαίως νὰ ἐξηγήσῃ τίνος φαινομένου ὑπῆρξε θῆμα... Ἀδύνατον ὅμως νὰ δώσῃ τὴν παραμικροτέραν λύσιν. Μὲ τὸ πολυφόρον ἀνά χεῖρας περιέρχεται ὁδὸς τὰς γωνίας τῆς οἰκίας ἀλλὰ καὶ πάλιν τίποτε. Οὐδεμία ἀνακάλυψις, οὐδὲν ἴχνος! Ὁ Στέλιος κατέφυγεν εἰς τὸν μυστηριώδη

Πύργον... Ἐπὶ πολλὰ νέος μένει σκεπτικός... Ὁ Μαθιὸς τὸν παρατηρεῖ μὲ σεβασμόν... Ἄργά τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὁ νέος ἀναοριχάται ἐπὶ τοῦ βραχώδους γηλόφου ὅστις καλύπτει τὰ μεταλλεῖα τοῦ Οὐρφερ. Ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν καὶ μὲ κίνησιν βιαίαν ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἀνανεώνει τὸν ὄρκον τῆς ἐκδικήσεώς του.

Ο ΤΕΔΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΖΩΣΙ

Ἐὰν ἡ περίοδος τῶν τρόμων ἀρχίζει διὰ τὸν ψευδοδούκα ντὲ Βιλλαρὲς τὸν ἐνθυμούμενον πάντοτε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ φάσμα εἶχε παρουσιασθῆ αὐτῷ, πάντως ὅμως ἡ ἐκπληξίς εἶναι πλέον ἢ τρομακτικὴ διὰ τὸν διευθυντὴν μιᾶς μεγάλης καθημερινῆς ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας ὑπάλληλος ἐπύργων... ὁ Τέδου! Ὁ Τέδου ζῆ παρὰ τὴν φοβερὰν του πτώσιν... Ἐὰν οὗτος ἀπέθνησκεν ἴσως ἤθελε κινήσει τὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ τώρα παρουσιαζόμενος πρὸ τοῦ πρῶτον διευθυντοῦ τοῦ ἑπισκοπεῖς αὐτῆ ἀποβαίνει λίαν ἐνοχλητικὴ, μάτην ὁ Τέδου προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμφορὰν, ἤτις τῷ συνέβη. Δὲν εἰσακουέται.

— Ἐδῶ ὁ Μορενός ἔχει βάλλει τὴν οὐρανὸν σου! σκέπτεται ὁ Τέδου καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ψευδῆ Βιλλαρὲς ἀρχίζει δὲ νὰ κατασκοπεύῃ τὸν οἶκόν του. Μετὰ τινα χρόνον παρουσιάζεται αὐτῷ φοβερὰ ἐκπληξίς, ἀνακαλύπτει τὴν Ἰωάνναν Σμιθσων, τὴν κάπηλον. Κρύπτεται παρακολουθεῖ τὰ ἴχνη της καὶ βλέπῃ ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν πλουσίαν τοῦ Μορενός κατοικίαν. Ὁ Τέδου ἀπορεῖ, τί ἄραγε νὰ συμβαίῃ καὶ θεωρεῖ πλέον καθῆκόν του νὰ παρακολουθῇ τὴν γυναῖκα ταύτην. Ἄγνοεῖ ὁ δυστυχῆς ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀπεστάλη εἰς τὸν Μορενός ὑπὸ τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ Μᾶξ ντὲ Γκιμόρε, καὶ ὅτι ἡ πρῶτην κάπηλος ἤθελε νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας της καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτὸς.

Μὴ θέλων νὰ κάμῃ σκάνδαλον δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἀστυνομίας, ἐὰν οὗτος ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ, αὐτὸς καὶ μόνος ἐφθάνεν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Τέδου γνωστός ὡς μυστικὸς ἀστυνόμος, ἀνακαλύπτει ἐκόλως τὴν κατοικίαν τῆς Ἰωάννας καὶ μεταμφιεζόμενος κατορθώνει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον. Μετ' ἐκπληξῆς ὡτακουσιστῆ μίαν ἐνδιαφέρουσαν συνέντευξιν ἤτις τῷ διδῆ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν συμφωνίαν τοῦ Μορενός μετὰ τῶν κακούργων καὶ τὴν παρουσίαν ἐν τῇ χώρῃ τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτὸς καὶ τῶν συντρόφων του. Ἡ τύχη θέτει εἰς τὰς χεῖρας του μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Μορενός πρὸς τὴν Ἰωάνναν. Ὁ Τέδου συλλαμβάνει ἀμέσως τὸ σχέδιόν του καὶ εἰσερχόμενος κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰωάννας κλέπτει τὰ ἐνδύματά της καὶ δι' ἐπιμελεμένης μεταμορφώσεως, ὡς αὐτὸς τελείως γνωρίζει νὰ κατορθώσῃ, μεταβάλλεται εἰς Ἰωάνναν Σμιθσων.

Ἀλλὰ τὰ γενοῦντα λαμβάνουσι ἀλλοίαν τροπὴν καὶ ἐνῶ ὁ μεταμορφωμένος Τέδου εἰσέρχεται εἰς τὸν πύργον συλλαμβάνεται, φημιώνεται, καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασιν του δεσμεύεται λοχυρῶς. Μετὰ τινας στιγμὰς τὸ μεταφέρον αὐτὸν αὐτοκίνητον σταματᾷ καὶ ὁ Τέδου ῥίπτεται εἰς σκοτεινὴν φυλάκην. Ὅταν κατορθῶναι ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν καὶ τοῦ φημιώτρου του οἱ δεσμῶται του εἶναι ἤδη μακράν. Ὁ Μορενός μὴ δυνάμενος νὰ ἀναμείνη τῇ Ἰωάνναν μεταβαίνει ἀνυπομονῶν παρ' αὐτῇ. Ἡ ἀποκάλυψις ἐνὸς ἐπισκοπετήριου τοῦ Τέδου ὅπερ οὗτος εἶχεν ἐπίτηδες ῥίψει ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς Ἰωάννας φέρει τοὺς δύο συνηγόρους εἰς μεγίστην ἀπελπισίαν Ὁ Τέδου ζων καὶ ἐνεργῶν εἶναι φοβερὸν! Οἱ δύο κακούργοι τρέμουν...

Ἐν τῇ φυλάκῃ του ὁ ρεπορτερ ἀναμείνει ἀνυπομονῶς τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ὁ φύλαξ εἰσέρχεται φέρων τὴν τροφὴν του. Ἐνῶ ὁ Τέδου κατορθῶναι νὰ τὸν ῥίψῃ χαμαὶ δύο ἄνδρες μὲ προτεταμένα τὰ πολυκροτα εἰσέρχονται. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Μία φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τοὺς εἰσελθόντας «Ὁ Τέδου ζῆ!» Καὶ οὗτος ἀναγνωρίζει τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτὸς καὶ τὸν Τουαρέγκ Χογκάρ! Καὶ ἡ σίγησις ἐξηγεῖται, ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς εἰσέρχεται διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν πραγματικὴν Ἰωάνναν....

Ὁ Τέδου ἐνθουσιασμένος προσφέρει τὴν

συνδρομήν του εις τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός· καὶ παρακαλεῖ νὰ συμβληθοῦν ἐναντίον τοῦ Μορενός. Ὁ Στέλιος τὸν ἐναγκαλιέται δεξιόμενος.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΩΤΗΡ

Καὶ πάλιν μετὰ τῶν φίλων του εὐρεθεὶς ὁ Τέδν ἀποφασίζει νὰ βοηθήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός. Γνωρίζων ὅτι ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ θεὸς τῆς μεταβαίνουσιν εἰς τι καταγώγιον, τὸ ἐπονομαζόμενον «Ὁ Ἐρυθροῦς βοῦς» μεταμφιέζεται εἰς ἐπαίτην καὶ κατορθώνει νὰ μάθῃ τὰ μυστικά των, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα παρατηροῦσα ὅτι πρόσωπόν τι περιτοινύσκει τὴν τράπεζάν των καὶ ὅτι προσπαθεῖ μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀκούσῃ τὴν συνομιλίαν των ἀρχίζει νὰ τὸ ὑπομείνεται.

Προσκοπιούμενη δὲ ὅτι ἐμέθυσε μὲ ἀπότομον κίνησιν ἀποσπᾷ τὴν φενάην καὶ τὰ ψευδῆ γένεια τοῦ Τέδν. Προδοθεὶς οὗτος κατορθώνει καὶ ἐποχωρεῖ μῆχρι τοῦ βάρθους τοῦ καπηλείου, καταδικασόμενος ὑπὸ τῆς Ἰωάννας καὶ τῶν συνεταίρων τῆς. Κατόπιν ἀγρίας μετὰ τοῦ Πέδρου πάλης, καθ' ἣν πληγῶν εἶται ὁ Τέδν, κατορθώνει νὰ καταφύγῃ ἐπὶ τῆς στέγης συμπαρασείων καὶ τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ἐκεῖ ἀμφότεροι πίπτουν ἐντὸς τῶν θολῶν τοῦ ποταμοῦ ὑδάτων.

Ἐπ' τοῦ Τέδν ἀνακαλύπτουν τὴν διεύθυνσιν τοῦ μυστηριώδους πύργου. Ἡ Ἰωάννα θριαμβεύει, διότι ὁ μὲν Τέδν συνελήφθη, καὶ τὸ καταφύγιον τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός ἀπεκαλύφθη.

Μίαν ὥραν προΐαν ἡ Εἰρήνη μετὰ τοῦ μνηστήρος τῆς Φαβιανοῦ ντὲ Κουσὺ ὑπὸ τὸν λάμποντα ἥλιον ἱπεύουσιν ἐν εὐθυμίᾳ.

Πλέον ἡ γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὥραν του σύντροφου ὁ Φαβιανὸς ἔχει ἤδη λημονήσῃ τὸ επεισόδιον, ὡς συνέβη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἀρραβόνων του.... Ὁ Φαβιανὸς ζῆτε ἔν φίλῃμα ἀπὸ τὴν Εἰρήνην, ἡ ὁποία μὲ γήλους χαριεντισμοὺς ζητεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, τέλος δὲ φωνάζει φεύγουσα ἐν ταχύτητι:

«Ἐκείνος, ὅστις ἀπὸ τοῖς δύο μας φθάσει πρῶτος εἰς τὰ ἔρημια ποῦ εἶναι ἐκεῖ κατὰ τὸν δῶρον νὰ δικαιώμα ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἕνα φίλημα.

Οἱ ἴπποι τρέχουν ἐν καλπασμῷ, ἀλλ' εἰς

τὸν Φαβιανὸν συμβαίνει τὸ δυστύχημα νὰ θραυσθῇ ὁ ἀναβολεὺς του καὶ ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ, ἐνῷ ἡ Εἰρήνη φεύγουσα μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα κατορθώνει νὰ φθάσῃ πρῶτη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γ. λόφου.

Ἡ κόρη βλέπει μακρὰν τὸν Φαβιανὸν καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ πε εὖτε καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνέσχηται ἐπ' τοῦ γηλόφου. Ὁ τόπος εἶναι θαυμάσιος, τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν βράχων ἔχουν κατὰ τὸ ἐλκυστικόν. Ἡ Εἰρήνη ἀμέριμος προχωρεῖ ἀνερχομένη δρέπουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄνθος τι ἐτοιμάζουσα οὕτω ἀνθοδέσμη τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ δώσῃ εἰς τὸν Φαβιανὸν διὰ νὰ τὸν παραγορήσῃ διὰ τὴν κακοτυχίαν του. Εἰς τὸ ἄκρον παρὰ τὸν κρημνόν, παρατηρεῖ μερικὰ ἄνθη καὶ τρέχει ἀμέσως ὡς τὰ δρέψη, ἀλλὰ κίπτουσα ἀποτόμως χάνει τὴν ἰσορροπίαν τῆς καὶ ἀρχίζει νὰ κνίεται πρὸς τὴν ἄβυσσον. Ὡς ἐξ ἐπιστίτου δρᾷται ἀπὸ τὰς ρίζας ἐνὸς δενδρυλλίου, ἀλλ' ἡ κατάστασις, ἐν ἣ εὐρίσκεται τὴν κἀμην νὰ τρέμῃ. Συγκεντρώουσα ὄλας τῆς τὰς δυνάμεις ἡ Εἰρήνη, προσπαθεῖ ν' ἀναρριχηθῇ, ἀλλὰ ματαίως! Αἱ δυνάμεις τῆς ἐγκαταλείπου καὶ ἡ φοβερὰ πτώσις τῆς εἰς ὕψος ἑκατὸν μέτρων μέλλει νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸ κενόν ὡς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου παρουσιάζεται ἄνθρωπος τις, ὁ ὁποῖος μὲ καταληκτικὴν ἐπιδειξιότητα κατορθώνει νὰ πλησιάσῃ μῆχρις αὐτῆς καὶ μὲ δυνάμιν ὑπεράνθρωπον τὴν σύρει ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου καὶ τὴν τοποθετεῖ λειπόθυμον ἐντὸς τῆς γλῶσσης.

Ὅταν ἡ κόρη συνέρχεται ἐκ τῆς λειποθυμίας βλέπει πλησίον αὐτῆς ἕνα νέον ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ πρόσωπον ὄχρον καὶ μελαγχολικόν. «Μὲ ἐσώσατε τὴν ζωὴν, Κύριε, τῷ λέγει πῶς ὀνομάζεσθε ;» «Μὲ ὀνομάζουν Υἱὸν τῆς Νυκτός, ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος».

Ὁ Φαβιανὸς φθάνει καὶ ἡ Εἰρήνη διηγεῖται τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεξε.

«Τώρα πλέον ἐτελείωσε, λέγει, ἄς . . . φύγωμεν».

Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν μελαγχολίαν σκέπτεται τὴν ἄγνωστον ἣν ἐσώσατο καὶ ἡ ὁποία τῷ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν παράδοξον. Ἄραγε θὰ τὴν ἐπανίδῃ . . .

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΤΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐνῷ ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός ἀνησυχεῖ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ φίλου του Τέδν καὶ ὁ Μορενός, ἀνήσυχος πιέζει τὴν συνένοχόν του Ἰωάνναν νὰ δρᾷση ἀποτελεσματικώτερον καὶ ἡ Εἰρήνη σκέπτεται τὸν μυστηριώδη σωτήρᾳ τῆς, ὁ πατήρ τοῦ Φαβιανοῦ, μαρκήσιος ντὲ Κουσὺ, λαμβάνει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Πρὸ 24 ἑτῶν ὁ πατήρ ἐκεῖνης ἀνὴρ ὀπιαν ὁ υἱὸς σας θὰ νυμφευθῇ, ὁ κόμης ντὲ Μορενός, ἐβίβουρε τὴν συνειδήσιν του μὲ πρᾶξιν φρικώδη. Ἐδολοφόνησε τὸν Δουκᾶ Στέλιον ἵνα δυνηθῇ νὰ γίνῃ κύριος τῶν τίτλων καὶ τῆς περιουσίας τῶν Βιλλαρῆς. Ἄλλ' ὁ Στέλιος, ὁ μόνος γόνος τῆς οἰκογενείας, εἶχεν υἱόν. Σήμερον ὁ υἱὸς αὐτοῦ ζῆ, γνωρίζει, καὶ μετὰ τινα καιρὸν θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐνόχου ὡς ἐκδικητῆς. Ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός σας, ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ σας ἀποκαλύψω τὰ γεγονότα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἐγὼ μόνος γνωρίζω καὶ τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Πρίγκηψ

Γκούσμαν Βάσκο ντὲ Γκάμα

Βριστὸλ Πάλας

Ὁ μαρκήσιος μένει ἐνεῖς... Ἄραγε ἡ ἐπιστολή αὐτὴ εἶναι ἀπαισία ἀστειότης ἢ ἡ κατηγορία εἶναι ἀληθής! Τέλος διὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀγωνίαν του ὁ μαρκήσιος ντὲ Κουσὺ μεταβαίνει εἰς τὸ Βριστὸλ Πάλας! Παρουσιάζεται ἐνώπιόν του εἰς ἕνας μὲ χαρωπὴν στικὰ σοβαρὰ καὶ εὐγενῆ. Ὁ μαρκήσιος ἀπαιτεῖ ἀποδείξεις δι' ὅσα ἐγραφήσαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ ὁ ἄγνωστος τότε ἀποκαλύπτει: Εἶναι ὁ Μαθιὸς, τὸν ὁποῖον ὁ μαρκήσιος ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του! Ὁ Μαθιὸς ὁ δασοκόλαξ, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐγνώρισεν παρὰ τῷ Δουκῇ ντὲ Βιλλαρῆς.

Καὶ ὁ Μαθιὸς ὀμλεῖ. Ὁ υἱὸς τοῦ Δουκὸς Στέλιου θὰ ἐκδικηθῇ μετ' ὀλίγον τὸν δολοφόνον, ὁ κακοῦργος θὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δηλώσεων τούτων, ὁ μαρκήσιος ἀποφασίζει νὰ μεταβῇ ἀμέσως παρὰ τῷ Μορενός.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἀτυχῆς Τέδν φυλακισθεὶς ὑπὸ τῆς Ἰωάννας μεταφέρεται ἐντὸς δωματίου εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποῖου εὐρίσκεται μία ἔδρα πρὸ τῆς ὁποίας εἶναι τοποθετημένον ἕνα μυδραλιοβόλον συνδεδεμένον καὶ ἐνεργοῦν μετὰ τινας μεγάλου ὁρολογίου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου σημειοῦνται αἱ ὥραι. Ὁ Τέδν σφιγκτὰ δεσμευμένος τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς ἔδρας, οὐδὲν ἐνοῶν. Ἡ Ἰωάννα γελῶσα λέγει:—Κύριε μυστικῶς ἀστυνόμε, ὅταν θὰ ση μάνη μεσονύκτιον δύνασθε ν' ἀποχαιρετίσητε τὴν ζωὴν! Ὁ ἀτυχῆς Τέδν τρέμει.

Ἐν τούτοις ἡ Εἰρήνη δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός. Ἐλκυσμένη ἀπὸ ἄγνωστον δυνάμιν ἡ κόρη ἔρχεται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὀλίγου δεῖν θὰ ἔχανε τὴν ζωὴν τῆς. Ἐνας ἀνθρώπος εἶναι ἐκεῖ καὶ φαίνεται νὰ περιμένῃ τινά. Ἡ Εἰρήνη τὸν ἀναγνωρίζει καὶ πλησιάζει ἐνδοιάζουσα.

Φρικώδης κραυγὴ ἀκούεται ἐν τῇ σιγῇ. Ὁ νέος ὄραμ: Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μαθιὸς! Πραγματικῶς ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός δὲν ἠπατᾷ τοῦ. Ὁ ἀτυχῆς δασοκόλαξ ἀγαμέμων τὸν κύριόν του εἰς τὰ ἔρημια τοῦ πύργου ἐπλήρη μὲ ἀνανδρον τρόπον δι' ἐγγειριδίον ὑπὸ τοῦ Πέδρου Ἀλβαρόξ. Ὡς τίγρης ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός ὄραμ κατὰ τῶν ἀθλίων, πολλοὶ πίπτουν ἀλλ' ἡ συμμορία τῆς Ἰωάννας κατορθώνει νὰ τὸν περικυκλώσῃ καὶ ὅταν οἱ σύντροφοι τοῦ Στέλιου εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τῆς Εἰρήνης σπεύδουν εἰς βοήθειαν τοῦ κυρίου των ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός ἔχει ἐξαθανισθῇ!

Οἱ κακοῦργοι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἀτήγαγον εἰς τὸ καπηλείον τοῦ Ἐρυθροῦ Βοῦς. Ὁ Τέδν ἐνώπιον τοῦ θανατηφόρου μηχανήματος, ἐν πλήρει ἀκινήσει παρατηρεῖ τοὺς δείκτας τοῦ ὁρολογίου νὰ πλησιάζουν πρὸς τὴν δωδεκάτην... τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς ὥρας ἐφθασεν... ἡ τελευταία στιγμή.

Μία ἐκπυροκορότης ἀκούεται ἔξωθεν..... Ἐδῶ, φωνάζει ὁ Τέδν, βοήθεια!

Ἡ θύρα καταπίπτει καὶ εισέρχονται πολλοί. «Προηγηδὸν φωνάζει ὁ δημοσιογράφος.

Μεσονύκτιον! Αἱ σαφαῖραι τοῦ μυδραλιοβόλου στήλουν τὸν ἄερα καὶ διέρχονται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς χάνονται εἰς τὸν τοῖχον.

« Νίκη! 'Ο Τέδν ἐσώθη. Ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν Τουαρέγκ Χογκάρ, ὅστις ἤλθε μετὰ τῶν πιστῶν του νομίζων ὅτι θὰ ἐπανεῖρη τὸν κείριόν του. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Τέδν δὲν εἶναι ὁ πιστότερος φίλος τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός ;

Η ΦΥΛΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός ὑπὸ τοῦ Μορενός καὶ τῆς Ἰωάννας εἶναι θρίψιμος διὰ τοὺς κακούργους αὐτοῦς.

Πάντως ὅμως μία μὴ ἀναμενόμενη εἰδησις ταράσσει τὴν σατανικὴν των χαρὰν.

Δι' ἐπιστολῆς ὁ μαρκήσιος ντὲ Κοκού ἀνακοινεῖ εἰς τὸν Μορενόν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς του μετὰ τοῦ Φαβιανοῦ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ. Οὐδέμια δ' ἐξήγησις συνοδεύει τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ μαρκησίου.

Προαισθανόμενος μίαν ἄγνωστον ἐπιρροήν, ὁ Μορενός μεταβαίνει πορευθὺς παρὰ τῷ πατρὶ τοῦ Φαβιανοῦ. Οἴτιος ἀπλῶς καὶ μόνον τῷ ἐπιδεικνύει τὴν κατηγορητήριον ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκηπος ντὲ Γκάμα.

—Ψεύδη! διαμαρτυρεῖται ἀπαντῶν ὁ Μορενός με λύσαν ἦν δὲν δύναται ν' ἀποκρύψῃ. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν ὁ μαρκήσιος οὐδόλως ἀλλάσσει τὴν ἀλόγητον ἀπόφασίν του.

Ὁ Μορενός ἐπιστρέφων θέλει ἀποτόμως νὰ παρουσιάσῃ ὡς τετελεσμένον γεγονός παρὰ τῆ Εἰρήνης τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' αὕτη οὐδόλως ταράσσεται, δὲν λυπεῖται. Ἀφ' ὅτου συνήνησε τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός, ἕνα αἰσθημα ἄγνωστον μέχρι σήμερον δι' αὐτὴν πληροῖ τὴν καρδίαν τῆς δι' ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον ὀρεῖται τὴν ζωὴν τῆς. Καὶ ἐνῶ ὁ Φαβιανός κλαίει ἀτελειστικῶς διὰ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν του ἡ Εἰρήνη φρονιμῶσα ἀναμένει καὶ ἐλπίζει νὰ ἐπανίδῃ τὸν ἄγνωστον ἐκείνον ὅστις κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς.

Ὁ Μορενός σκέπτεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Πρίγκηψ ντὲ Γκάμα καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός δὲν εἶναι παρ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἡ ἰδέα δ' ὅτι ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς του εἶναι ἀνίκανος πλέον νὰ τῷ προ-

ξενήσῃ τὸ ἐλάχιστον κακὸν ρίπτει βάλαμον ἱκανοποιήσεως εἰς τὴν ἀπαισίαν τοῦ κακούργου καρδίαν.

Ὁ αἰχμαλωτὸς στερεῶς δεσμευμένως εἶναι τοποθετημένος εἰς τὸ βαθὸς μικρᾶς φυλακῆς συγκοινωνούσης διὰ τινος ἐρημητικῶς κεκλεισμένης θύρας μετὰ τοῦ ρέοντος παραπλεύρως ποταμοῦ ὅστις θέλει μετ' ὀλίγον ἐκχειλίσῃ τὴν φυλακὴν δίδων οὕτω τὸν φρικωδέστερον τῶν θανάτων εἰς ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄθλιοι οὗτοι ὠρκίσθησαν νὰ ἐξαφανίσωσι.

Ἡ Εἰρήνη ἀναγνωρίζει ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἰωάννας ἐκείνην ἡ ὁποία ἦτο ἀρχηγὸς τῆς δολοφονίας τῆς ὁποίας θύμα ἦτο ὁ ἀτυχὴς Μαθιὸς εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Οὐρφερ. Δυσανασηχημένη ἡ κόρη καταγγέλλει εἰς τὸν πατέρα τῆς τὸν μυστῶν τῆς τυχοδιωκτικῆς ἐξουσίας καὶ τὴν παγίδα ἦν ἔστησε καὶ τῆς ὁποίας ἦτο μάρτυς. Τρέμων ἀπὸ θυμὸν, ὁ Μορενός μανθάνει τὸ αἴσθημα τὸ μυστηριῶδες ὅπερ συνδέει τὴν κόρην του μετὰ τοῦ ἀγνώστου σωτηρῆς τῆς.

—Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐρωτᾷ.

—Δὲν τὸ γνωρίζω, ἀπαντᾷ ἡ Εἰρήνη, τὸν ὀνομάζουσαν ἀπλῶς Υἱὸν τῆς Νυκτός. Μεθυμένος ἀπὸ τὴν λύσαν τοῦ θυμοῦ ὁ Μορενός σῦρει τὴν κόρην του πρὸς τι μέρος καὶ ἐκεῖ ἐγείρων ἀπὸ τοῦ δαπέδου πλάκας τινὰς ἐδεικνύει αὐτῇ πρὸς τὰ κάτω τὴν φυλακὴν εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ ἀτυχὲς θύμα του. Ἡ Εἰρήνη φεύγει ἐν ἀποτροπιασμῷ... Ἐξω ὁ Τέδν μετὰ τῶν πιστῶν του συντρόφων βιάζονται νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν κύριόν των, ἡ Εἰρήνη καταφεύγει εἰς αὐτούς...

Μεσάνυκτα !!

Βραδὺς καὶ ἄγιος ὁ θάνατος ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον του... Τὸ ἕδωρ συνέχον αὐτοῦ πλημυροῖ μετὰ τὸ ὑγρὸν του σῶμα τὴν φυλακὴν ἐν ἣ εὐρίσκεται ὁ φοβερός ἀτίταλος !

Ὁ Μορενός θέλων ἰδίους ὄμμασι νὰ ἴδῃ τὸ πτώμα εἶναι ἐκεῖ. Φωνὴ λύσεως ἐξέρχεται τοῦ λάργυγος του... Ἐγχειρίδιον ἐμπυγμένον μέχρι λαβῆς ἐπὶ τὸν στήθος τοῦ φύλακος τοῦ καταδίκου Πέγγου Ἀλβαρέζ, ὅστις εἶναι πλέον ἄψυχον πτώμα, φέρει ἐπισκεπτήριον μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν : «Φοβοῦ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός!»

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀπὸ τῆς ἀνεξηγήτου ἀκαί ἀποδράσεως ἐχθροῦ του, ὁ Μορενός ὑπὸ τὴν μακρὰν ἐπὶ φόβου βλέπει μετ' ἀνησυχίας τὴν ἐκδίκασιν τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός θέλει νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ δημίου του. Εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ ἄθλιος μανθάνει ὅτι ἡ ἐν Ἀφρικῇ ἐπιχείρησις τοῦ μεταλλεῖου του κατεστράφη καθ' ὀλοκληρίαν.... Ἡ καταστροφὴ αὕτη φέρει τρομακτικὴν πτώσιν τῶν μετοχῶν τοῦ μεταλλεῖου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Ὁ Μορενός εἶναι ἀναγκασμένος νὰ θυσιάσῃ πολλὰ ἑκατομμύρια διὰ νὰ περισώσῃ τὴν κατάστασιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Εἰρήνη κατόπιν ἐπιμῶνων αἰτήσεων τοῦ Φαβιανοῦ δέχεται μίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πρώην τῆς μνηστῆρος καὶ παρὰ τὰς παρακλήσεις του, τὰς ἐρωτικώτερας παρὰ ποτε, ἡ κόρη δὲν τῷ ἀποκρίπτεται τὰ ὄνειρα τῆς. Ἀποτροπιαζόμενος ὁ Φαβιανός ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ μυστηριώδους ἀντεραστοῦ του. Ὁ Μορενός ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως καὶ κατορθώνει νὰ ἐξάψῃ τὸ πάθος τοῦ μίσους τοῦ υἱοῦ τοῦ Μαρκησίου ντὲ Κοκού. Ἀποκαλύπτει τῷ Φαβιανῷ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός καὶ ὁ νέος εὐγενὴς ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῇ τὸ ἀνιγματοῦδες τοῦτο πρόσωπον τοῦ ὁποῖου τῷ ἀφῆρει τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ Εἰρήνη ἀκούσασα τὰ πάντα σπεύδει καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς συντρόφους τοῦ Στέλιου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διαβήματός τῆς εἰς τὸν Μυστηριώδη Πύργον, πρὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομά τῆς, μανθάνει ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν ἣν ἔχει ἐναντίον τοῦ ἀτίμου Μορενός καὶ τῶν ἰδικῶν του... Μάτην ἡ Εἰρήνη τοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸν ἔρωτά τῆς καὶ τὸν ἐκλιπαρεῖ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὸν ἀποτροπιασμὸν ὃν παράγει παρὰ τῷ Στέλιῳ. Ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης συγκινήσεως, ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός, φεύγει ὡς τρελλός...

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἰωάννας ὁ Φαβιανός φθάνει εἰς τὸν Μυστηριώδη Πύργον καὶ προσκαλεῖ εἰς ἀγρίαν μονομαχίαν τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός. Ἀκριβεῖς εἰς τὴν συνέντευξιν οἱ δύο νέοι ρίπτονται κατ' ἀλλήλων εἰς λυσσώδη

πράξιν. Ἰσχυρότερος ὁ Στέλιος τορθώνειν ἀυτοθυσίαν τὸν ἀντιπάλιν τουνὲν ὁ Φαβιανός. Ἐἰκοσπ ἀταληφθεὶς ὑπὸ προσπαθῆν νὰ φρονεθῇ. ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός τῷ ἀποκαλύπτει τὰ αἰτία τοῦ ἐναντίου τοῦ Μορενός μίσους ἐν

Κρυπτομένη ὑπὸ τὰ σκιερὰ φυλλώματα ἡ Εἰρήνη ἀκούει τὴν φρικώδη ἀποκάλυψιν καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς αἰσχύνῃς λειποθυμεῖ.

Κατὰ τὸ ἕκτακτον συμβαίνει παρὰ τῷ Φαβιανῷ! Εὐρίσκων ὅτι ὁ ἔρως τῆς Εἰρήνης διὰ τὸν Στέλιον εἶναι οὕτως εἴπειν, μία ἔξαγορὰ τοῦ πατρικοῦ μίσους... ἀποχωρεῖ μετὰ θλίψεως.

Ὁ Τέδν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν Ἰωάνναν. Ὁ δημοσιογράφος κατορθώνει νὰ τὴν συλλάβῃ ἀλλ' ἀτυχῶς ἀπρόοπτον περιστατικὸν τοῦ ἵππου ἐπιτρέπει εἰς τὴν Ἰωάνναν νὰ δραπέτευσῃ ὁμνύουσα νὰ ἐκδικηθῇ ἐνῶ ὁ Τέδν κείται λειπόθυμος εἰς τὸ βάθος λάκκου τινος.

Ἡ Εἰρήνη πάντοτε λειπόθυμος μεταφέρεται μετὰ μυσίας προφυλάξεως ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός καὶ τῶν συντρόφων του. Τὸ παραβάνιον ἱππέως βραδέως ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος... Αἴφνης ἐξ ὄλων τῶν μερῶν σπεύδουσι ἱππεῖς οἵτινες περικυκλοῦσι τὸν Στέλιον καὶ τοὺς πιστοὺς του. Τὴν φρονὴν ταύτην ἡ σύλληψις τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός εἶναι βεβαία.

Ἀλλὰ παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Μορενός καὶ τῆς συμμορίας του ὁ Στέλιος κατορθώνει νὰ δραπέτευσῃ καὶ τὸ νέον τοῦτο δέγμα τοῦ θάρρους του αὐξάνει τὸν φόβον τῶν ἄθλιων τούτων οἵτινες θεωροῦσι πλέον αὐτὸν ὡς ὑπεράνθρωπὸν τι ὄν.

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Ἡ ἀτυχὴς Εἰρήνη ἐν καταστάσει πάντοτε λειποθυμίας μεταφέρεται εἰς τὸ μέγαρον διὰ τινος μουσικῆς δόδου ἣν ὁ Μαθιὸς ἀνεκάλυψε. Ὁ λατρεῖς κληθεὶς ἐπιγόντως διαγνώσκει σοβαρὰν τὴν κατάστασιν τῆς δυστυχτοῦς κόρης «Φοβοῦμαι πολὺ τὴν σὺν κοπῆν τῆς καρδίας, λέγει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῶν μίτρα δραστηρία.» Ὁ Μορενός τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπην παραηρητὴν

ἀγαπητὴν θυγατέρα του... Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του συγκινεῖται Ἡ Εἰρήνη εἶναι χαμένη διὰ παντός... Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων ὁρῶν κατὰ τὰς ὁποίας προκειταὶ νὰ ζήσῃ κατορθώνει νὰ ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὸν πατέρα της τὸ αἷτιον τὸ ὁποῖον τὴν φονεῖ... καὶ ὁ ἄσπονδος τοῦ Στέλιου ἰχθύς ἐννοεῖ καλῶς πλέον τὸ ὅτι τὸ Πεπερωμένον εἶναι ἱκανὸν νὰ ἐκδικηθῇ ἐν ὅλῃ του τῇ ἰσχύει. Ὁ Τέδου λυσσῶν κατὰ τῆς Ἰωάννας προσπαθεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ, τῇ συνοδείᾳ τοῦ Τουαρέγκ, ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ τρέχει πρὸς καταδίωξιν τῆς συνενόχου τοῦ Μορενὸς ἥτις θεωροῦσα ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ ἀποδράσῃ δανείζεται αὐτοκίνητον παρ' αὐτοῦ ἵνα τὸ ταχύτερον φθάσῃ μέχρι τῶν συνόρων.

Μεγάλη συνάπτεται πάλη. Ὁ Τέδου κατορθώνει νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ἰωάννας καὶ γίνεται κύριος τοῦ πηδάλιου. Τὸ αὐτοκίνητον ἀρχίζει νὰ κάμνῃ στροφὰς φρικώδεις. Ἀπὸ μακρὰν ὁ Τουαρέγκ παρακολουθεῖ τὴν πάλην. Πυροβολισμοὶ ρίπτονται. Τραυματιοθεῖσα θανάσιμος ἡ Ἰωάννα κατορθώνει μ' ὅλα ταῦτα νὰ σπῇ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμύνης τὸν Τέδου, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητον ἄνευ ὁδηγοῦ τρέχει ἰλιγγιωδῶς. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ δημοσιογράφος κατορθώνει νὰ πηδήσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν φίλον του, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητον τὸ φέρον τὸ πτώμα τῆς ὄραλας καπῆλον κρημνίζεται ἐντὶς βαράθρου! Ὁ Μορενὸς, τὸν ὁποῖον ὁ θάνατος τῆς συνέχου του κατετάραξε, βλέπει ὅτι ἀρχίζουν δημοσίᾳ νὰ τὴν κατηγοροῦν ὡς κλέψαντα τὸν Δοῦκα ντὲ Βιλλαρές καὶ δολοφονήσαντα τὴν μονογενῆ κληρονόμον του, βέβαιος ἔμως ὅτι ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἀπέθανε καὶ οὐδεμία ἀπόδειξις δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὰς κατηγορίας αὐτὰς ψυχραίμως ἀντιμετωπίζει τὴν κατάστασιν. Ἀλλὰ μίᾳ σημειώσεως εὐρεθείσα ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς Ἰωάννας ἀλλάσσει τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων διὰ τὴν ἀχρεῖον αὐτόν. Δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄλλως ἐμὴ νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς. Ὁ Μαρκήσιος ντὲ Κουσὲ προεδρεῖ ὡν τῆς ἐπιρροπῆς τῶν ἀνακρίσεων, προσκαλεῖ τὸν Μο-

ρενὸς νὰ προσέλθῃ ἀλλὰ βλέπων ὅτι οὗτος κωφεύει, σπεύδει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βιλλαρές.

Μὲ θράσος ἀπερίγραπτον ὁ Μορενὸς προσπαθεῖ ν' ἀπολογηθῇ ζητῶν νὰ προσέλθῃ ὁ λεγόμενος ἐκδικητὴς καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅσα εἰς βάρος του λέγονται. Αἰφνης ὁ Στέλιος ἐμφανίζεται!!! Πρὸ τῶν ἐκπλήκτων δικαστῶν, πρὸ τοῦ ἀποληθωμένου μαρκησίου, ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς ὁμιλεῖ. Ὅπισθεν τοῦ ὁ δασοφύλαξ Μαθιδὸς ἐπιβεβαιώνει τὰ λεγόμενα τοῦ νεαροῦ τοῦ κυρίου.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει πλέον, οἱ δικασταὶ ἐπεισθήσαν... Ἡ ἀχρότης τοῦ Μορενὸς καὶ ἡ στάσις τοῦ Στέλιου πέλθουν τὸ δικαστήριον τῆς τιμῆς ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόδειξιν διὰ τὴν ἐνοχὴν του τὴν δίδει αὐτὸς ὁ Μορεν'ς, ὅστις βλέπων ἑαυτὸν ἀπολεσθέντα δράττεται τοῦ πολυκρότου του καὶ σπεύδει τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτὸς, ἀλλὰ χάρις εἰς τὸ Τέδου ἡ σφαῖρα ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ της καὶ ὁ Στέλιος εἶναι σῶος.

Ὁ Μορενὸς φεύγει ἀλλὰ βλέπων ἑαυτὸν πανταχόθεν περικυκλούμενον αὐτοκτονεῖ. Ὁ Στέλιος ἀναγνωρίζεται ὡς υἱὸς τοῦ μαρκησίου ντὲ Βιλλαρές καὶ λαμβάνει τὴν περιουσίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, αἵτινες τῷ ἀνήκον.

Ἐγώπιον μαυσωλεῖου σοβαροῦ περιβάλλοντος ὁ Στέλιος ἔρχεται συχνὰ καὶ γονατίζει... ἐπ' αὐτοῦ ἀπλῶς διὰ μεγάλων γραμμάτων εἶναι χαραγμένον τὸ ὄνομα Εἰρήνη! Ὁ Δοῦξ ντὲ Βιλλαρές τὸ θεωρεῖ μὲ ψυχικὸν ἄλγος... Εἰρήνη! ἡ γλυκεία ἀνάμνησις τῆς ἀτυχοῦς συγκινεῖ βαθύτατα τὸν Στέλιον... Καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς θέντων τὸ μέτωπον ἐντὶς τῶν χειρῶν κλαίει...

Tant un champ voisin du bois
on était séparé par une haute part
kniffes. Elle n'hésita pas avec son père
ils se firent une chemin à travers
une buisson tout sur son passage.
Mais il se trouva en face du maître
Gueim qui était le champ.

SISIMANGLIO